

SHERLOCK HOLMES

Tajemná dívka

René Rony

Splendidum družstvo

SHERLOCK HOLMES: TAJEMNÁ DÍVKA

Copyright © René Rony, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

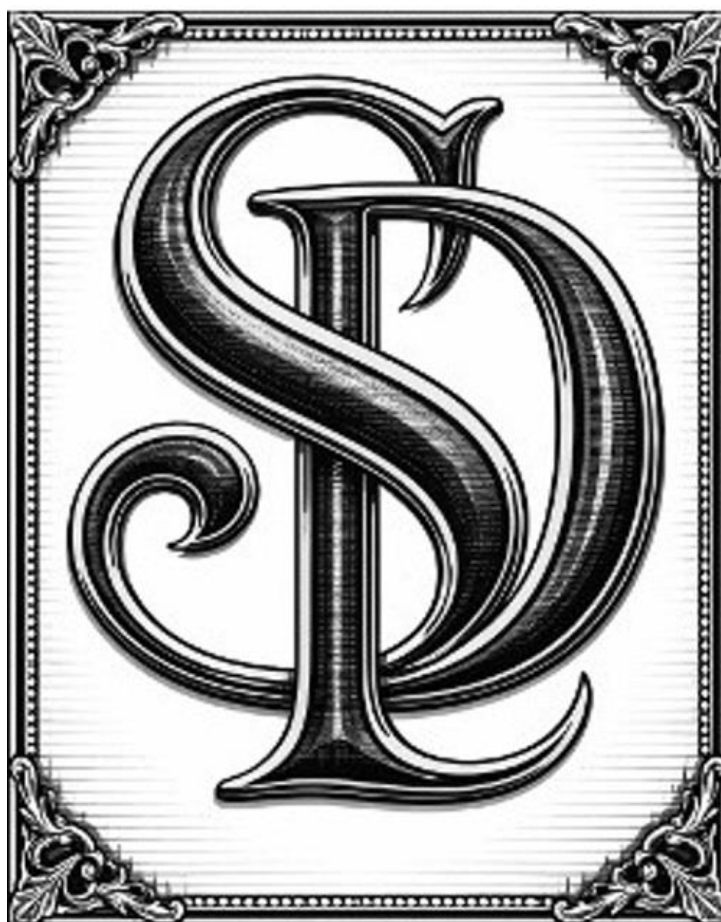
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-501-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-502-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-503-2 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Srpnové odpoledne v Londýně bylo nesnesitelně parné. Vzduch v ulici Baker Street se málem nepohnul. Sluneční paprsky drsně prorážely hustý městský smog. Procházely vysokými okny přímo do našeho obývacího pokoje v prvním patře domu číslo 221B. Pokoj byl plný známého chaosu. Na stole ležely rozházené chemické zkumavky a staré noviny. Ze stěn se odlupovala tapeta. V rohu stála těžká knihovna přetékající odbornou literaturou. Místností se vznášel hustý dým ze silného dýmkového tabáku.

U jednoho okna stál Holmesův psací stůl. Býval na něm obvykle dokonalý nepořádek. Náhradní dýmka ležela vedle novin. Kousek papíru se nacházel pod lupou. Na židli visel Holmesův kabát. Na krbové římse stály různé předměty, které by náhodnému návštěvníkovi připadaly bezvýznamné. Holmes však znal význam každého z nich.

Sherlock Holmes seděl ve svém oblíbeném ušáku. Na sobě měl jen lehký župan. Horký letní vzduch se líně tlačil dovnitř otevřeným oknem. Z ulice doléhal tlumený ruch Londýna. Kočáry rachotily po dlažbě. Z času na čas se ozvalo zavolání prodavače novin.

Holmes držel v ruce housle. Nehrál na ně. Jen je opíral o koleno a hleděl ven. Jeho pohled byl vzdálený. Tvář měl klidnou. Já seděl u psacího stolu. Snažil jsem se soustředit na svou korespondenci. Psaní mi však šlo pomalu. Horko bylo nesnesitelné.

Nakonec jsem odložil pero. „Holmesi.“

Neodpověděl.

„Holmesi, slyšíte mě?“

Pomalu ke mně obrátil hlavu. „Velmi dobře, Watsone.“

„Pak mi jistě odpovíte.“

„To záleží na otázce.“

„Jste dnes neobyčejně zamlklý.“

„To je pravda.“

„A také neobyčejně nečinný.“

Holmes se pousmál. „Nečinný? To je poměrně tvrdý soud.“

„Celé odpoledne jste neudělal téměř nic.“

„To není přesné. Držel jsem housle.“

„Na housle jste však nezahrál jediný tón.“

„To je pravda.“

„Pak jste se díval z okna. A předtím jste téměř hodinu hleděl do stropu.“

„Velmi bystré pozorování.“

„Děkuji.“

„Nemyslel jsem to jako kompliment.“

„To jsem pochopil.“

Holmes se znovu s tichým povzdechem zadíval z rozsvíceného okna na prašnou ulici Baker Street. „Máte pravdu, můj drahý Watsoně. Dnes jsem vskutku plně nečinný.“

„No konečně! Konečně z vás vypadlo alespoň jedno slovo čiré pravdy,“ odfrkl jsem si a odložil rozečtené noviny na stůl.

„Nenechte se mýlit. Jsem sice zcela nečinný, ale to v žádném případě neznamená, že bych byl znuděný.“

Zapálil jsem si cigaretu a tázavě se na něj podíval. „To už mi tedy, proboha, vysvětlete. Jaký je v tom rozdíl?“

„Vždyť na tom přece není vůbec nic k vysvětlování, to je přece nad slunce jasné.“

„Právě naopak, Holmesi. Pokud vás v tomhle nesnesitelném letním úpalu něco tak fascinuje, rád bych věděl co.“

Holmes na okamžik umkl a lehce poklepal dlouhými prsty o okenní parapet. „Dnešní odpoledne je mimořádně zajímavé, Watsone.“

„Mimořádně zajímavé? A čím, smím-li se ptát? Vždyť venku se doslova taví asfalt!“

„Je zajímavé právě ve své naprosté obyčejnosti, příteli. Velmi, velmi zajímavé.“

„Promiňte, ale jako praktický muž stále nechápu, čím by mělo být toto parné odpoledne tak fascinující.“

„Protože se na první pohled vůbec nic neděje.“

Otočil jsem se na židli. „A to je podle vás vrchol vašeho zájmu? Že se nic neděje?“

„Přesně tak. Ano, velmi.“

„To je poněkud zvláštní a poněkud zvrácený způsob, jak si užívat středu léta.“

Vtom se z ulice ozval ostrý zvuk koňských kopyt. Rychlý. Nepravidelný. Kočár se řítí po dlažbě.

Holmes skočil k oknu, ale už nic neviděl.

Odpoledne se pomalu přehouplo k večeru.

Slunce se začalo sklánět níže. Horko však nepolevovalo. Z ulic se ozýval stále stejný šum. Dům naproti vrhal dlouhý stín na chodník.

Zavřel jsem knihu. „Myslím, že půjdu na krátkou procházku.“

Holmes zvedl oči. „Nešel bych.“

„Proč?“

„Vzduch je stále příliš teplý.“

„To říká muž, který dokáže celé hodiny sedět u otevřeného okna a pozorovat cizí život.“

„Já se nehýbu. To je zásadní rozdíl.“

Zasmál jsem se. „Dobrá. Zůstanu.“

Holmes znovu sáhl po houslích. Tentokrát však stačil zahrát jen několik tónů.

Vtom se z přízemí ozvalo prudké bušení na vchodové dveře. Rány to byly divoké a nepravidelné. Holmes ani nepohnul brvou, jen lehce povytáhl obočí.

„To nebylo příliš zdvořilé,“ řekl jsem.

„Ne,“ odpověděl Holmes tiše. „Nebyla to zdvořilost, co sem toho člověka přivedlo.“

Další rána. Pak ticho. Holmes se podíval ke dveřím. „Paní Hudsonová,“ zavolal.

Z přízemí se ozval hlas jejich bytné. „Ano, pane Holmesi?“

„Prosím, otevřete venkovní dveře.“

Bytná sestoupala po schodech dolů. Watson slyšel, jak odemyká dveře.

„Dobrý večer,“ řekla.

Nikdo neodpověděl. O několik vteřin později se ozval její vyděšený výkřik.

Okamžitě jsme vyběhli ze dveří pokoje. Spěchali jsme dolů po dřevěném schodišti. Paní Hudsonová stála v otevřených dveřích. Byla bledá jako stěna. Ruce se jí nekontrolovatelně třásly. Ukazovala na kamennou dlažbu před prahem.

U dveří ležela mladá žena. Byla zcela nehybná. Měla na sobě jednoduché tmavé šaty. Jejich střih byl obyčejný. Nic na jejím oděvu nenaznačovalo bohatství. Ležela na zádech. Jedna ruka jí spočívala podél těla. Druhá byla lehce pokrčená.

„Bože můj,“ zašeptala paní Hudsonová.

Klekl jsem si k ležící dívce. Přiložil jsem prsty k její krční tepně. Hledal jsem jakýkoliv náznak pulsu. Zorničky nereagovaly na světlo. Její hrudník se již nezvedal.

„Je mrtvá, Holmesi,“ konstatoval jsem smutně.

Holmes se sklonil nad dívkou a bytná vykřikla.

„Klid, paní Hudsonová.“

„Ale pane Holmesi, ona...“

„Prosím,“ podíval se na ni přísně.

Bytná si přitiskla ruku k ústům.

Holmes se na ni krátce podíval a řekl: „Děkuji vám, paní Hudsonová. Nyní bych vás požádal, abyste se vrátila do svého pokoje.“

„Mám zavolat policii?“

Holmes chvíli mlčel a pak řekl: „O to se postaráme sami.“

Paní Hudsonová přikývla a než odešla, podívala se ještě jednou na nehybnou mladou ženu.

„Je tak mladá.“

„Ano,“ řekl Holmes.

Bytná odešla. Dveře se zavřely. Holmes se zadíval na její tvář. Dívka byla velmi bledá. Měla zavřené oči. Tmavé vlasy měla rozčuchané. Na čele se jí lesklo několik drobných kapek potu.

Holmes si všiml jejích šatů. „Zvláštní.“

„Co je zvláštní až na to, že je mrtvá?“

„Ty šaty.“

„Co je na nich?“ nechápal jsem.

„Jsou obyčejné.“

„Ano. Jde o prostou dívku.“

„Šaty nejsou její.“

„Proč si to myslíte?“

„Má je o dvě čísla větší. Byly zřejmě vybrány proto, aby nepřitahovaly pozornost.“

Mlčel jsem, co na to říct.

Holmes pokračoval: „A ještě něco.“ Opatrně se podíval na část oděvu, která byla viditelná pod šaty. „Její spodní prádlo.“

„Co má se spodním prádlem?“

„Je velmi kvalitní.“

Podíval jsem se pozorněji.

„Máte pravdu, je velmi kvalitní. Vyšívané okraje. Jemné hedvábí. Ruční práce. Takové prádlo se k těm šatům vůbec nehodí.“

„Právě proto je to zajímavé.“

„Je to všechno tak podivné. Už jen to, že pravděpodobně zemřela vyčerpáním. Měla asi chudinka slabé srdce.“

Holmes se postavil. „Asi měla důvod své bohatství skrývat.“

Znovu jsem se znovu sklonil k dívce a odhrnul její dlouhé rukávy.

„Holmesi,“ vykřikl jsem.

„Ano?“

„Podívejte se sem.“

Holmes se vrátil a já mu ukázal velké podlitiny na její ruce. Rychle jsem se podíval i na její holé tělo a ustrnul jsem.

„To je strašné. Tu dívku někdo mučil. Má čerstvé i zahojené rány po bytí a popáleninách.“

Holmes se jí podíval na boty. „Na botách je trochu prachu.“ Holmes si klekl. „Prach je jemný.“

„Co z toho vyvozujete?“

„Že sem pravděpodobně nepřišla dlouhou cestou pěšky.“

„Pak ji sem někdo mohl přivést.“

„To je jisté.“ Holmes se znovu podíval na dívčiny šaty.

„A proč ji někdo položil právě před naše dveře.“

„To je otázka, kterou si musíme položit jako první.“

Chápavě jsem přikývl.

Holmes si ji začal systematicky prohlížet. „Žádná kabelka. Žádné rukavice. Žádné šperky.“ Holmes sáhl do kapsy jejích šatů.

„Co máte? Budte opatrný.“

„Samozřejmě.“ Holmes pomalu nahmatl nějaký předmět. „Něco zde je.“

Vytáhl malý hedvábný kapesník. Byl složený do úhledného čtverce. Holmes jej rozevřel. Na jednom rohu byla vyšitá písmena.

Naklonil jsem se blíž. „Je tam monogram.“

Holmes mlčel.

„Co znamená?“ byl jsem zvědavý.

Holmes otočil kapesník tak, aby na něj dopadlo světlo z chodby. Jeho výraz se náhle změnil.

„Watson. Podívejte se pozorně.“

Na jeho okraji ležela precizně vyšitá korunka a zlatý monogram. Značka neomylně patřila přímo britské královské rodině.

Holmes zůstal bez hnutí. Pohled mu ztuhl. Otočil se ke mně a v očích se mu zračil čistý údiv. Dlouze a nechápavě jsme se na sebe podívali.

„Tohle nemůže být náhoda.“

„Souhlasím.“

Holmes se podíval na mladou ženu ležící na podlaze. „Obyčejné šaty. Luxusní spodní prádlo a kapesník s monogramem spojeným s královskou rodinou.“

Z ulice se ozvalo vzdálené zazvonění kočáru. Večer mezitím zcela potemněl.

Holmes sevřel kapesník v rukavici. „Watsone!“

Vyděšeně jsem se na něho podíval.

„Myslím, že naše poklidné letní odpoledne právě skončilo.“

„A začalo něco mnohem horšího,“ dodal jsem.

Holmes se zadíval ke schodům. „Ne nutně horšího.“

„Co tedy?“

„Nebezpečnějšího.“

V tom okamžiku se z přízemí ozval další zvuk. Někdo otevřel domovní dveře. Holmes okamžitě zvedl hlavu. Ztichli jsme a naslouchali.

Na schodech se ozvaly kroky. Pomalu stoupaly vzhůru.

Holmes ukryl kapesník do malé obálky. „Watsone,“ zašeptal.

„Ano?“

„Ani slovo o tom monogramu.“

„Rozumím.“

Kroky se přiblížily. Holmes se postavil mezi dveře a chodbu.

Já jsem zůstal u mladé ženy.

Za několik okamžiků se na schodech objevila a hned zmizela postava muže. Holmes ho sledoval svým pronikavým pohledem. A v jeho tváři se objevil výraz, který Watson znal velmi dobře. Byl to výraz člověka, který právě narazil na záhadu, jež nebude možné vyřešit několika jednoduchými otázkami.

Londýn venku pomalu usínal.

V čísle 221B začínalo jedno z nejpodivnějších vyšetřování, jaké kdy Sherlock Holmes se mnou zažil.

Druhá kapitola

Bylo už pozdní odpoledne. Slunce však stále viselo nad Londýnem a jeho žár se odrážel od střech a kamenných fasád. Ulice pod našimi okny byla rozpálená. Z dlažby stoupalo horko a do místnosti pronikal pach prachu, koňského potu a výfukových zplodin kočárů. Vzduch byl těžký a nehybný.

Okna jsme měli dokořán.

Přesto se v pokoji téměř nedalo dýchat. Seděl jsem chvíli u stolu a bezmyšlenkovitě svíral kapesník v ruce. Ani jsem si neuvědomoval, že jsem si jím otíral čelo snad každou minutu. Všude kolem panovalo podivné ticho. Nebylo to však ticho skutečné. Z ulice stále doléhal hluk. Vzdálené hlasy. Dusot koňských kopyt. Skřípění kol. Občasné bouchnutí dveří.

Jenže uvnitř našeho bytu se všechno zdálo ztlumené.